

Hitből hitbe

„Az igaz ember pedig hitből él.” (Róma 1:17)

2016. április; 10. szám

Havonta megjelenő bibliai folyóirat

Van-e élet a halál után?

A Biblia tanítása a halálról

Vajon mi történik, amikor meghalunk? Egyszerűen megszűnünk létezni, vagy valamilyen anyagtalan formában tovább működünk? Esetleg más testben folytatjuk az élet körforgását? Ezek a kérdések ősidők óta foglalkoztatják az embereket, és az erről alkotott elképzelések nagyon eltérőek. Egy dolog azonban bizonyos: előbb-utóbb mindenki szembe-sül az elmúlással.

A halál sűrű homályán képtelen keresztüllátni az emberi tudomány. Nincs eszünkön arra, hogy biztos tudományos választ adjunk a kínzó kérdésekre. Isten igéje azonban megmutatja számunkra, mi van a halál után.

Az első hazugság

A halállal kapcsolatos első isteni kijelentés az Éden kertjében hangzott el, közvetlenül az ember teremtése után:

„És azt parancsolta az ÚR Isten az embernek: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és a gonosz tudásának fájáról ne egyél, mert amely napon eszel róla, bizony meghalsz.” (1Mózes 2:16-17)

Elsőre talán furcsának tűnhet, miért beszélt Isten a halálról egy frissen megteremtett, élettől duzzadó világban. Ráadásul a halál ekkor még teljesen ismeretlen dolog volt, a bűnbeesés előtt nem is létezett:

„Azért ahogyan egy ember által jött be a bűn a világba, és a bűn által a halál...” (Róma 5:12a)

Isten arra tanította az embert, hogy örömteljes élet az Édenben csak addig élvezheti, amíg engedelmes marad. Amint eszik a jó és gonosz tudásának fájáról, meghal.

Ugyanakkor az ember nemcsak Istentől, hanem Sától is kapott tanítást, amikor a kígyó megkísértette Évát. Félrevezető kérdése után mindjárt az első mondata ez volt:

„...Bizony nem haltok meg.” (1Mózes 3:4b)

Tartalomjegyzék

Van-e élet a halál után?.....	1
Beszélő vér.....	5
Isten nem csapja be ömagát.....	8
Bevington naplója X.....	10
Szövetségszavaz.....	17
Jézusra tekintés fel.....	19

Ez a kijelentés rendkívül tanulságos. Isten azt mondja: „Bizony meghalsz!” Sátán pedig így szól: „Bizony nem haltok meg!” Kezdetből fogva elmentmondott Istennek, és az embert is úgy vette rá a bűnre, hogy azt állította, nem fognak meghalni.

Sátánnak igaza volt?

Ádám és Éva nem esett össze holtan, amikor evett a tiltott fáról: életük még sok száz évig kitarzott. Ez alapján úgy tűnhet, Sátánnak legalább részben igaza volt, hiszen nem azonnal haltak meg. Ami azonban még különösebb, hogy a legtöbb keresztény elképzelése szerint az ember anyagtalan alkotórésze (a lelke) valójában halhatatlan, így igazán nem is hal meg az ember – a tudatos létezés ugyanis test nélkül folytatódik.

Ha ez a valóság, akkor el kell ismerjünk, hogy Sátánnak teljes mértékben igaza volt: az ember halhatatlan, mivel ténylegesen soha nem szűnik meg létezni. Ebben az esetben Isten első kijelentése a halálról („Bizony meghalsz”) nem abszolút igazság. Más szóval: szándékosan félrevezette az embert.

Halhatatlanság

Hogy tisztán láthassunk ebben a kérdésben, nézzük meg, mit mond a Biblia a halhatatlanságról:

„melyet a maga idejében megmutat az áldott és egyedül Hatalmas, a királyok Királya és az uraknak Ura. **Egyedül ő halhatatlan**, aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik, akit az emberek közül senki nem látott és nem is láthat: övé a tisztelet és az örökkévaló hatalom. Ámen.” (1Timóteus 6:15-16)



Ez az ige kategorikusan kijelenti, hogy egyedül Isten halhatatlan. Egyetlen teremtmény sem rendelkezik önmagában halhatatlansággal. Istenen kívül egyetlen lény van csupán a világon, akinek megadta azt a képességet, hogy Tőle függetlenül is létezessen:

„Mert ahogy az Atyának élete van önmagában, úgy a Fiúnak is megadta, hogy **élete legyen önmagában**,” (János 5:26)

A Biblia ezen kívül azt írja Jézus Krisztusról, Isten Fiáról, hogy Ő maga az élet (János 14:16), és Isten akaratából minden teremtmény Tőle kapta kezdetben – és kapja folyamatosan – az életet:

„Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok, **minden általa és őrá nézve teremtetett**. Ő előbb volt mindennél, és **minden őbenne áll fenn**.” (Kolossé 1:16-17)

Istennen és Krisztuson kívül nincs tehát más lény a világegyetemben, aki elidegeníthetetlen halhatatlansággal bírna. Minden más lény létét – az Atya akaratából – Krisztus tartja fenn.

Az örök élet feltétele

Ezért olvassuk a Bibliában, hogy Krisztus „hatalma szavával fenntartja a mindenséget” (Zsidók 1:3), ami azt jelenti, hogy Ő az élet forrása minden teremtmény számára. Ezt az életet csak a Krisztussal való kapcsolat függvényében birtokolhatják a teremtmények. Jézus kijelentette:

„Bizony, bizony mondom nektek, **aki hisz, annak örök élete van**. Én vagyok az élet kenyere. A ti atyáitok a mannát ették a pusztában, és meghaltak. De ez az a kenyér, amely a menny-

ből szállt alá, hogy **aki eszik belőle, ne haljon meg**. Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt alá, **ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké**...” (János 6:47-51)

Az Úr többször is hangsúlyozta: csak annak van örök élete, aki hisz. Ő az élet kenyere, és aki ebből a kenyérből – az Ő életéből – „eszik”, az fog örökké élni, és az nem hal meg. János apostol még félreérthetetlenből jelenti ki ezt az igazságot:

„És ez az a bizonyágtétel, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet, **akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban**.” (1János 5:11-12)

Más szóval, az örök életet csak Krisztusban birtokolhatjuk. Akiben nincs meg Isten Fia, abban nincs meg az élet sem, így nem fog örökké élni.

Jó és rossz örök élet?

Ezen ígéket sok keresztény úgy értelmezi, hogy Jézus itt nem általában a létezésről beszélt, hanem a „jó” örök életről – az igazak boldog és büntetlen életéről az újjáteremtett világban. Sok keresztény úgy gondolja, hogy van egy „rossz” örök élet is, amelyet a gonoszok – pontosabban halhatatlan lelkek – az örökké égő pokolban fognak eltölteni, mérhetetlen kínok és gyötrelmek között. A Biblia azonban sehol nem hozza összefüggésbe a gonoszok büntetését az örök élettel, ellenben határozottan állítja, hogy a halhatatlanságot Jézus Krisztus hozta el az embernek:

„Ez pedig most lett nyilvánvalóvá a mi Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenése által, aki eltörölte a halált, és világosságra hozta az életet és a halhatatlanságot az evangélium által.” (2Timóteus 1:10)

„azoknak, akik a jó cselekedetben való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és **halhatatlanságot keresnek, örök életet ad**,” (Róma 2:7)

A Biblia nem beszél kétféle halhatatlanságról, kétféle örök életről. Csak egy halhatatlanságról és egy örök életről beszél, ami Isten ajándéka azok számára, akik az evangélium szerint keresik Őt. Márpedig ha az embernek keresnie és elnyernie kell a

halhatatlanságot, akkor világos, hogy Krisztus ajándéka nélkül az ember egyetlen része sem lehet halhatatlan vagy örök életű. Vitán felül áll, hogy az az Isten, aki a semmiből alkotott mindent, képes az általa teremtetett lények teljes megsemmisítésére is. Jézus erre a könnyen belátható igazságra hivatkozott, amikor tanítványait vigasztalta a földi üldözések miatt:

*„És ne féljete azoktól, akik a testet megölik, de a lelket nem tudják megölni, hanem inkább attól féljete, aki **mind a lelket, mind a testet elveszítheti a gyehennában.**”* (Máté 10:28)

Most, hogy megállapítottuk, a Biblia szerint az embernek nincs halhatatlan vagy elpusztíthatatlan része, továbbléphetünk a következő kérdésre:

Mi történik az emberrel a halálakor?

A Biblia arról beszél, hogy az embernek két alkotórésze van: teste és lelke (vagy más fordításban szelleme), és a kettő együttes működése tulajdonképpen az élő ember:

„Ekkor megformálta az ÚR Isten az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élő lélekke.” (1Mózes 2:7)

A lélek/szellem nélkül a test halott (Jakab 2:26). Amikor ez a két alkotórész különválik, a Biblia szerint az ember működésképtelenné válik, és minden testi-lelki életfunkciója megszűnik:

*„Mert az élők tudják, hogy meghalnak, de a **halottak semmit sem tudnak**, és jutalmuk sincs többé, mivel még az emléküket is elfelejtik. Szeretetük, gyűlöletük és vágyaik is immár mind elmúltak, és többé nincs semmi részük abban, ami a nap alatt történik... Ami kezded ügyébe kerül, vidd véghez erőd szerint, mert **nem lesz cselekvés, megfontolás, tudás és bölcsesség a holtak hazájában, ahová méész.**”* (Prédikátor 9:7-8, 12)

A Biblia szerint a halál tudattalan állapot, ami inkább a mély alváshoz hasonlítható. A halál állapotában egész egyszerűen semmi nem történik velünk, és mi sem érzékelünk semmit. Ez igaz mind a látható világra (ami a Nap alatt történik), mind a láthatatlanra (a holtak hazája). Ez a bibliai igazság egészen más megvilágításba helyezi a halottidézők szemfényvesztését, akik azt állítják, hogy képesek a meghalt emberek lelkével kommunikálni. A félelmetes valóság az, hogy Sátán és démonai gonosz játéka ez azokkal az emberekkel, akik kapcsolatba

akarnak kerülni elhunyt szerettükkel. A Biblia szerint a halottak semmit sem tudnak, semmit sem tesznek, semmit sem gondolnak, semmit sem éreznek többé – és főleg nem érintkeznek többé az élőkkel.

De mit csinál a lélek?

Sokan úgy gondolják, hogy bár a test az enyészetbe megy, a lélek – személyiségünk tényleges hordozója – mégiscsak tovább él valahol. Való igaz, a Biblia azt mondja, hogy a lélek visszatér Istenhez, aki adta azt (Prédikátor 12:9). Ám sehol nem mondja azt, hogy ez a lélek a testtől különválva bármit is csinálna. Ellenkezőleg, a Biblia következetesen alvásnak nevezi a halál állapotát. Néhány példa a sok százból:

*„Azután **elaludt** Dávid az ő atyáival, és **eltemették** Dávid városában.”* (1Királyok 2:10)

*„Atyámfiai, férfiak, nyíltan beszélhetek nektek Dávid ösatyáról, hogy ő **meghalt és eltemetett**, és sírja mind e mai napig köztünk van.”* (Apostolok cselekedetei 2:29)



S bár Dávid Isten szíve szerint való ember volt, és egyik zsoltárában azt is írta, hogy *„nem hagyod lelkemet a sírban”* (Zsoltárok 16:10), Péter világossá tette, hogy Dávid itt nem önmagáról szólt, hanem Krisztusról prófétált. Pünkösdi prédikációjában Péter megmagyarázta, hogy Krisztus, *nem pedig Dávid ment fel a mennybe* (34. v.). Tehát az a tény, hogy Isten halálunk pillanatában magához veszi lelkünket, nem azt jelenti, hogy „szellemlényként” a mennybe megyünk, és ott test nélküli életet élünk tovább – különben Dávid is felment volna a mennybe. A lelkünk valóban tartalmazza személyazonosságunkat, de a test nélkül nem működőképes. Amikor meghalunk, Isten magához veszi lelkünket, megőrzi személyazonosságunkat, de a feltámadásig – amikor új testben újra élővé válunk – lelkünk „alszik”.

Ennek megfelelően maga Jézus is alvasként beszélt a halálról:

„Ezeket mondta, majd hozzátette: **Lázár, a mi barátunk, elaludt**, de elmegyek, hogy felköltssem. Tanítványai erre azt mondták: Uram, ha **elaludt**, meggyógyul. Pedig **Jézus annak haláláról beszélt**, de ők azt gondolták, hogy álmnak alvásáról szól. Akkor Jézus megmondta nekik nyíltan: **Lázár meghalt**,” (János 11:11-14)

Amikor Jézus feltámasztotta a négy napja eltemetett Lázárt, nem a mennyből vagy a pokolból hozta vissza őt, hanem – saját szavai szerint – a halál alvásából költötte fel őt.

„Ő már az Úrral van!”

Miért mondják akkor a keresztények azt, amikor valaki meghal, hogy „Ő már az Úrral van!”, ha a halál csupán alvás? Hát István diakónus nem így kiáltott fel megkövezésekor:

„...Uram Jézus, vedd magadhoz lelkemet!”
(Apostolok cselekedetei 7:59b)

Ahogy az előző pontban láttuk, ez a szóhasználat nem feltétlenül jelenti azt, hogy István halála után rögtön a mennybe került. Az az elgondolás, miszerint a halál pillanatában a lelkünk tudatos állapotban folytatja a létezést a mennyben, leginkább Pál két kijelentésére támaszkodik:

„Mert ez a kettő szorongat: kívánok elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb, de miattatok szükségesebb e testben megmaradnom.”
(Filippi 1:23-24)

„Bizakodunk azért, és inkább szeretnénk elköltözni a testből és hazaköltözni az Úrhoz.”
(2Korinthus 5:8)

Ezen mondatok alapján úgy tűnhet, mintha Pál egy testtől független mennybe költözésről beszélne. Csakhogy ez az értelmezés nem veszi figyelembe a mikort és a hogyant. A hogyanról Pál 2Korinthus 5-ben is ír, a fejezet elején. A földi „sátor” levetkezésével és a mennyi „hajlék” felöltözésével szemlélteti a **régi test** elbomlását és az élet **új testben** való folytatását (1-2. v.; vö. 1Korinthus 15). Szó sincs tehát arról, hogy bármikor test nélkül folytatnánk az életet valamilyen szellemi síkon! Ha így lenne, akkor a feltámadás teljesen felesleges lenne. Az élethez – az újhoz is! – testre van szükségünk.

Annak rendjéről pedig, hogy ki mikor lesz az Úrral, egy másik levelében ír részletesen, ahol az elhunyt

hívók felől vigasztalja testvéreit Pál:

„Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, ugyanúgy Isten Jézus által, vele együtt előhozza azokat, akik elaludtak. Mert ezt mondjuk nektek az Úr szavával, hogy mi, **akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig, nem előzzük meg azokat, akik elaludtak**. Mert maga az Úr fog leszállni a mennyből riadóval, főangyal szózatával és Isten harsonájával, és **feltámadnak először azok, akik Krisztusban meghaltak**, azután mi, **akik élünk, akik megmaradtunk, velük együtt elragadtatunk a felhőkben az Úrral való találkozásra a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk**.” (1Thesszalónika 4:14-17)

Jól figyeljük meg, mit mond Pál: a Jézus eljövetelet megérő hívők azért nem előzik meg az elhunyt hívőket a Jézussal való találkozásban, mert (1) Krisztus először a halottakat támasztja fel; (2) ezért egyszerre fogunk Krisztussal találkozni – vagyis senki nem előz meg senkit. Ennek a kijelentésnek nem lenne értelme, ha Krisztus visszajövelekor az elhunyt hívők már régóta az Úrral lettek volna a mennyben!! De a valóság az, hogy a Krisztusban meghaltak jelenleg nincsenek az Úrral, mert alszanak! Jézus akkor támasztja majd fel őket **új testben**, amikor visszajön a mennyből, és velük együtt az életben maradt hívőket is magához veszi. A hívők ettől fogva lesznek mindenkor az Úrral! Éppen ezért a keresztények reménysége nem a halál utáni testetlen lét, hanem az új testben való feltámadás.

Összegzés

Ebben a tanulmányban a Biblia tanítását vizsgáltuk a halálról, és a következőket állapítottuk meg:

1. Egyedül Isten halhatatlan
2. Az embernek nincs természetes halhatatlansága; nincs elpusztíthatatlan részünk
3. Az ember egyedül Jézus Krisztus által nyerhet örök életet, azaz halhatatlanságot
4. A halál tudattalan, „mély alvás” a lélek számára
5. Az emberi életfunkciók csak a testben való feltámadás után folytatódnak

Az igazán fontos kérdés tehát nem az, hogy van-e élet a halál után, hanem hogy megtalálta-e már az életet Krisztusban, most, a halál előtt? Ez ugyanis az örök élet egyetlen feltétele. ■

Sánta János

Beszélő vér

A mártírok bizonyágtétele

A hétpecsétos könyv felnyitásával a mennyei ítélet bizonyítékai tárulnak fel. Isten az elérhető világosság alapján veszi sorra a nemzedékeket, a teremtetéstől fogva egészen a történelem lezárulásáig. A feljegyzésekből ki kell derülnie, hogy Krisztus királysága valóban működik, és hogy a bűnnek nincs létjogosultsága a megváltott emberek életében.

Az első négy pecsét felnyitása rámutatott, hogy a földi történelem első négy nagy korszakában – a teremtetéstől a felvilágosodás koráig – növekedett ugyan a világosság, a Krisztus királysága melletti döntő bizonyíték azonban még mindig nem állt elő (ld. az előző tanulmányt). Márpedig Isten addig nem zárhatja le a földi történelmet, amíg ezt a mindent elsöprő bizonyítékot nem tudja az egész értelmes világegyetem előtt felmutatni. A következő tanulmányban ezt fogjuk megvizsgálni az emberiség utolsó nemzedékében, most azonban – az ötödik pecséttel – egy rövid kitérőt teszünk.

Egy különleges csoport

A következő pecsét egy olyan csoportot mutat be, mely az ítélet egy másik kérdésére ad választ. Míg az első négy pecsét eddig egy jól kiszámítható szerkezetet követett (élőlény kiált, lovas előjön stb.), az utolsó három pecsét egyedi.

5. pecsét – Krisztus vértanúi

„Amikor felnyitotta az ötödik pecsétet, láttam az oltár alatt azoknak a lelkeit, akik megölettek az Isten beszédéért és a bizonyágtételért, amelyt megtagadtak. És hangosan kiáltottak: Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állsz bosszút vérünkért a föld lakóin? Akkor mindegyiküknek fehér ruhát adtak, és azt mondták nekik, hogy még egy rövid ideig nyugodjanak, amíg teljes nem lesz szolgatársaiknak és testvéreiknek a száma, akiket ugyanúgy megölnék, mint őket.” (Jelenések 6:9-11)

Az ötödik pecsét a mártírok „nemzedékét” mutatja be. Ez a csoport abban különbözik a többitől, hogy nem korlátozódik egy konkrét korra. Ahhoz, hogy meglássuk jelentőségét az ítéletben, először ezt a többszörösen szimbolikus képet kell értelmeznünk az Ige fényében.

Elsőként János egy **oltárt** lát, ami **alatt** megölt emberek „lelkei” vannak. Az ószövetségi szolgálatban két oltár volt: a szentélyen kívül állt az égőáldozati oltár; belül pedig, a szentek szentje bejáratánál az arany füstölőoltár. A következő ige világossá teszi, melyikről van itt szó:

„Vegyen a pap a bűnért való áldozat véréből az ujjával, és kenjen belőle az égőáldozat oltárának a szarvaira, a vért pedig mind öntse az oltár aljára.” (3Mózes 4:34)



Az áldozati állatokat a szentélyen kívül, az égőáldozati oltárnál kellett megölni, és a kifolyt vér legnagyobb részét az oltár aljára kellett tölteni, ahol az egy csatornán át le tudott folyni. Ebben a képben az áldozati állat vére az élet jelképe:

„Mert minden test élete [nefes] a benne levő vérben van...” (3Mózes 17:14a)

Az „életnek” fordított héber *nefes* szó másik, gyakoribb fordítása a „lélek”, ami az egész emberre mint élőlényre vonatkozik. Íme néhány példa a sok szóból:

„Ekkor megformálta az ÚR Isten az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élő lélek [nefes].” (1Mózes 2:7)

„Ezek Ráhel fiai, akik Jákóbnak születtek. Összesen tizennégy lélek [nefes].” (1Mózes 46:22)

A *nefes* héber szó görög megfelelője a *pszüché*, és pontosan ez áll Jelenések 6:9-ben is, amikor az oltár alatt lévő „lelkekről” beszél. Ez a szóhasználat

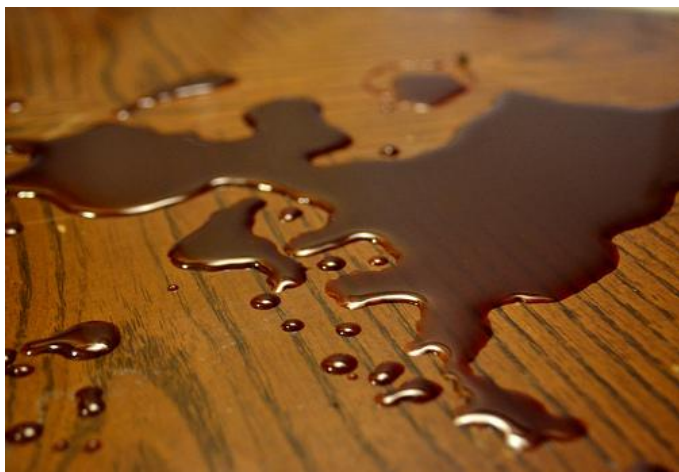
tehát tökéletes párhuzamban áll azzal az ószövetségi képpel, amikor az áldozati állatok vére, azaz élete/lelke lefolyt az égőáldozati oltár aljára:

„Mert a test **élete** [nefes] a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt nektek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér szerez engesztelést a **lélek** [nefes] számára. Azért mondtam Izrael fiainak: Egy **lélek** [nefes] se egyék vért közületek, s a köztetek tartózkodó jövevény se egye meg a vért.” (3Mózes 17:11-12)

Bár felületes olvasás nyomán némelyek arra következtetnek, hogy az ötödik pecsét a mennyben „lélekben élő” mártírokról beszél, a jelképek további vizsgálata világossá teszi, hogy nem erről van szó. [Azzal kapcsolatban, hogy mit mond a Biblia a halálról, és a halál utáni életről, lásd folyóiratunk bevezető tanulmányát.]

A prófécia szerint az oltár alatt lévő megöltek „lelke” Istenhez kiált igazságszolgáltatásért. Csakhogy ez nem egy egyedülálló kép a Bibliában. Az imént láttuk, hogy a „lelket” – az életet – a vér hordozza. Amikor Kain megölte testvérét, Ábelt, Isten így szólt hozzá:

„...Mit cselekedtél? Testvéred vére kiált hozzá **a földről**.” (1Mózes 4:10)



Hogyan kiáltott Ábel vére? Nyilván nem úgy, hogy Ábel személye valahogyan „túlélte” a gyilkosságot, majd elpanaszolta Istennek, milyen igazságtalanság történt vele. Ez jelképes beszéd. Isten látta, mit tett Kain, és a földre kiontott vérről hivatkozott, mint a bűncselekmény kézzelfogható, cáfolhatatlan bizonyítékára. Ábel vére olyan értelemben „beszél” (Zsidók 12:24), hogy a gyilkos tettet – még ha titokban történt is – feljegyezték, és annak következményei lesznek az ítéletben. A lelkek „kiáltása” tehát nem szó szerint értendő, hanem úgy, hogy Isten az ítéletben terhelő bizonyítékként veszi számba a meggyilkolt hívők ügyeit.

Jézus farizeusok elleni beszéde további világosságot ad a mártírok által szolgáltatott bizonyítékról, és arról, milyen jelentősége lesz ennek az ítéletben:

„Ezért mondta az Isten bölcsessége is: Küldök hozzájuk prófétákat és apostolokat, és azok közül némelyeket megölnék, és némelyeket elűldöznék, hogy számon kéressék e **nemzedéktől minden próféta vére, amelyet kiontottak e világ kezdetétől fogva** Ábel vérétől egészen Zakariás véréig, aki elveszett az oltár és a templom között. Bizony, mondom nektek, számon fogják kérni ettől a **nemzedéktől**.” (Lukács 11:49-51)

Ez a számonkérés Krisztus megjelenésekor valósul meg, és e földi világrendszer megsemmisítésével fog járni – erről olvasunk Ézsaiás és Jelenések könyvében:

„Mert íme, kijön helyéről az ÚR, hogy megbüntesse a föld lakóinak álnokságát. Föltárja a föld a vért, és nem takarja be többé a megölteket...” (Ézsaiás 26:21)

„Örülj rajta, menny, és ti is, szentek, apostolok és próféták, mert Isten végrehajtotta rajta érteket az ítéletet! És egy erős angyal egy nagy malomkőhöz hasonló követ emelt fel, a tengerbe vetette, és ezt mondta: Ilyen lendülettel vettetik majd el Babilon, a nagy város, és többé sehol sem találják... És a **próféták és szentek vérét találták benned, és mindazokét, akiket megöltek a földön**.” (Jelenések 18:20,21,24)

De térjünk vissza Jézus kijelentésére! A zsidó vezetőkhöz szólva azt mondja, hogy az ítéletben az összes mártírgyilkosságot számon fogják kérni rajtuk a világ kezdetétől fogva – még Ábel vérét is! Pedig Ábelt (és a legtöbb prófétát) nem is ők ölték meg, hanem az előttük élt emberek! Nem igazságtalanság ez? Hogyan lehet valakitől olyasmit számon kérni, amit nem személyesen ő követett el, hanem valamelyik őse, vagy valaki más?! Ez ellentétes lenne Isten igazságos eljárásával:

„Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia. A fiú ne viselje az apa büntetését, az apa se viselje a fiú büntetését. Az igazon legyen az ő igazsága és a gonoszon is az ő gonoszsága.” (Ezékiel 18:20)

Természetesen nincs ellentmondás. Jézus világossá teszi, hogy itt nem **egyéni** számonkérésről van szó, hanem egy „nemzedék” számonkéréséről – ami a vizsgálati ítélet egyik fő „mértékegysége”. Jézus két

nemzedékről beszél: a világ kezdetétől fogva megölt mártírokról („prófétákról”), illetve azokról, akik a világ kezdetétől fogva megölték őket. Leegyszerűsítve: Jézus Kaint és a gyilkos terveket forraló zsidó vezetőket egy „csapatba” – egy nemzedékbe – sorolja.

Mielőtt azt gondolnánk, hogy a „gyilkosok nemzedéke” valami rendkívül gonosz társaság lenne, vegyük figyelembe, hogy Jelenések könyve 18. fejezete ugyanezt a csoportot még jobban kiszélesíti, Babilonnal azonosítja, és az összes, valaha elkövetett gyilkosságért felelőssé teszi! Egy későbbi tanulmányban látni fogjuk, hogy a végidők Babilonja nem pusztán egy hataloméhes, elit csoport, hanem az egész, Istentől elidegenedett világot magában foglalja, kicsinytől nagyig.

Valójában a „gyilkosok nemzedéke” nem más, mint az Istentől elfordult világ, vagyis Sátán királysága. Jézus ezt az igazságot is kinyilatkoztatta:

„Ti az ördög atyától vagytok, és atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni, aki emberlő volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincsen benne igazság. Amikor hazugságot szól, a sajátjából szól, mert hazug ő, a hazugság atyja.” (János 8:44)

Azok, akik üldözik és megölik Isten igazságának hirdetőit, valójában az ördög szándékait hajtják végre. Így az ítéletben minden mártír ügye Sátán királysága ellen szolgálat terhelő bizonyítékot. Lucifer ugyanis – lázadása kezdetén – azt állította, hogy a teremtmények boldogabbak lennének Isten uralma nélkül. Függetlenségét követelve azzal vádolta Istent, hogy teremtményei szabadságát igazságtalanul korlátozza. A prófécia világossá teszi, hogy Isten végül örökre el fogja törölni a lázadást, minden lázadóval együtt. Azonban mielőtt ezt a visszavonhatatlan lépést megtenné, először bizonyítékot szolgálat a világegyetemnek arról, hogy a lázadás még lehetőségként sem maradhat fenn a világegyetemben.

Mielőtt továbblépnénk a következő pecsétre, két fontos részletet vegyünk még figyelembe. Az egyik az idő, a másik a fehér ruha. Az ötödik pecsét egyaránt szól múltból, jelenről és jövőről. Először a múltban – az ítélet megkezdése előtt – meghalt mártírok ügye kerül elő. Az igazságszolgáltatást követelő kérdés a jelenben hangzik el – ez a vizsgálati ítélet jelen ideje, valamikor i. sz. 1844 után. A válasz pedig a jövőre vonatkozik – azokra a hívőkre, akik mártírhalálukkal az utolsó nagy küzdelem-

ben fognak Sátán uralma ellen tanúskodni. Ugyanezt a csoportot említi Jelenések 20:4 is, amikor azokról beszél, „akiknek fejét vették a Jézus bizonyágtételéért és az Isten beszédéért”. A prófécia szerint attól fogva, hogy az ítélet a múlt- és jövőbeli mártírok ügyéhez érkezik, csak rövid idő telik el az igazságszolgáltatás érvényre juttatásáig (Jelenések 6:11).



A fehér ruha azt jelképezi, hogy Isten felmentő ítéletben részesíti azokat a hívőket, akiket földi bíróságok halálra ítélték, vagy gonosz kezek igazságtalanul megöltek; de a kijelentés azt is egyértelművé teszi, hogy a földi történelem lezárásáig **nyugodniuk kell**, és jutalmukat majd csak a feltámadáskor vehetik át:

*„másokat pedig kínpadra vontak, akik visszautasították a szabadulást, hogy **becsesebb feltámadásban részesüljenek...**” (Zsidók 11:35b)*

A Biblia szerint Istent dicsőíti azok halála, akik Róla tanúskodva hálnak mártírhalált (János 21:19). Az Úr nem érzéketlen gyermekeivel szemben, mellettük áll, és lelkileg megerősíti őket, amikor azok az Ő nevéért szenvednek:

„Ők azért örömmel mentek el a nagytanács színe elől, hogy méltókká tettek arra, hogy az ő nevéért gyalázatot viseljenek.” (Apostolok cselekedetei 5:41)

„Mert nektek nemcsak az adatott meg a Krisztusért, hogy higgyetek benne, hanem az is, hogy szenvedjete is érte,” (Filippi 1:29)

„Az ÚR szeme előtt drága kegyeseinek halála.” (Zsoltárok 116:15)

Jelenések könyve világossá teszi, hogy a földi történelem lezárása előtt halálra fogják ítélni Isten igaz képviselőit, és sokakat megölnék majd. Bár nem tudhatjuk előre, személyesen milyen sors vár

ránk, de ha közülünk némelyek szenvedéssel vagy mártírhallal dicsőítik majd meg az Urat, akkor is megnyugodhatunk Isten szeretetében és bölcsességében. Ha hűségesek maradunk Hozzá, kegyelmet kapunk a szenvedések elviselésére is, és örök jutalmunk sem marad el.

A mártírok vére minden korban igazságszolgáltatásért kiáltott, és rámutat arra a tényre, hogy Sátán „alternatív kormányzata” soha nem fért meg Isten királysága mellett. Ha Isten életben hagyta a lázadókat, végül nemcsak önmagukat pusztítanak el féktelen önzésükben, hanem Isten minden követőjét és – ha tehetnék – magát Istent is. Az ötödik pecsét így választ ad az ítélet azon kérdésére, mi legyen Sátánnal és alattvalóival. A bizonyítékok

igazolni fogják az ítélet határozatát: a lázadókat – az egész teremtettség harmóniájának megőrzése érdekében – teljesen és véglegesen meg kell semmisíteni.

A kulcskérdés

Bár a mártírok nemzedéke bizonyítja Sátán kormányzatának tarthatatlan voltát, a kozmikus konfliktus legfontosabb kérdése továbbra is megválaszolásra vár: Vajon Krisztus tud-e **jobban** uralkodni? A történelem addig ugyanis nem zárulhat le, amíg a nagy küzdelem összes kérdésére nincs érdemi válasz. Erről fog szólni a következő tanulmány. ■

Sánta János

Isten nem csapja be önmagát

Egy közkeletű tévedés

Téves az a megváltás lényegét érintő tanítás, amely általánosan elterjedt a keresztények között.

Tömegek hiszik, hogy Isten jogi cserét hajtott végre, és az ember cselekedeteit, annak következményeivel együtt elcserélte Krisztus cselekedeteire és annak következményeire.

Azaz Isten úgy tekintett Krisztusra, mintha vétkezett volna, és ezért megbüntette, az emberre pedig cserébe úgy néz, mintha csupa jó dolgot cselekedne, és ezért megjutalmazza.

Ez a tanítás egy jogi hasonlaton alapszik. Az emberi igazságszolgáltatást veszi alapul. Mégpedig azt az eljárást, hogy a törvényszegőket bíróság elé állítják, és a törvényszegés mértéke szerint büntetést szabnak ki rájuk. Ám ezzel az eljárással nem tudnak változtatni az elkövetőkön. Ennek az igazságszolgáltatásnak nem is az a célja, hogy az emberek szívét megváltoztassa, hanem hogy az emberi önzésre alapozva visszatartson a törvényszegéstől. Vagyis ez a rendszer tudomásul veszi, hogy az ember önző, a maga javát keresi, és a büntetés kilátásba helyezésével az ember érdekévé teszi, hogy betartsa a törvényt.

Ez a rendszer nem változtatja meg az ember szívét, nem teszi az önzőt önzetlenné. Sőt, az önzésre alapoz.

Isten eljárása más. Istennek az a célja, hogy vala-

miképpen az önző embereket önzetlenné tegye. Ennek megvalósításához mélyebbre kell hatolni annál, mint amire az emberi törvényszékek képesek. A törvényszegések ugyanis a probléma felszínét jelentik. Mindaz, amit teszünk, belülről fakad. Az ember nem azért rossz, mert rosszat tesz, hanem azért tesz rosszat, mert rossz.

A kutya nem azért kutya, mert elássa a csontot, hanem azért ássa el a csontot, mert kutya. A disznó nem azért disznó, mert a sárban hempereg, hanem azért hempereg a sárban, mert disznó.

A cselekedeteink belülről, a szívünkben fakadnak. Amik vagyunk belül, az határozza meg, mit teszünk. Isten mélyre hatolt, és a fejszét a fák gyökerére vetette.

Az általános keresztény felfogás szerint a következő történik:

1. Isten úgy tesz, mintha a mi törvényszegéseinket Krisztus követte volna el, úgy tekint rá, mint egy gonosztevőre és úgy is bánt vele, mint egy gonosztevővel.
2. Isten úgy tesz, mintha Krisztus jótetteit mi cselekedtük volna, úgy tekint ránk, mintha igaz emberek lennénk, és úgy is jutalmaz minket, mintha igazak volnánk.

Ez az elmélet az alábbi problémákat veti fel:

1. Isten képes becsapni önmagát, hogy olyannak lássa Krisztust, amilyen valójában nem, és olyannak lásson bennünket, mint amilyenek nem vagyunk?
2. Isten – hacsak Krisztus áldozatát nem veszi figyelembe – megkínozná (megkínóztatná) azokat, akik gonoszt cselekszenek, elfordulna tőlük és elhagyná őket?
3. Mit változtatna rajtam, hogy Krisztus „elvitte a balhét” (elszenvedte a büntetést)? Ha gonoszágom a szívemből fakad, és a büntetés célja, hogy elrettentsen, akkor ezután még inkább vétkezni fogok, hiszen a szívem ugyanolyan gonosz, de a tetteimért nem kell felelnem, mert Krisztus már elszenvedte a büntetést.

(Kivéve, ha van egy büntudatkeltő igehirdető a közelben, aki a büntetéstől való félelmet prédikációi által kicseréli bennem büntudatra. Ekkor már nem a félelem fog visszatartani, hanem a büntudat. Persze valójában nem működik sem a félelem, sem a büntudat. Mert a szívnek kellene megváltoznia, azt pedig egyik sem tudja elérni.)

Isten terve nem az, hogy büntetéssel vagy büntudattal szabályozzon bennünket. Az a terve, hogy új szívet ad.

Az a szó, hogy „tulajdonít”, eredetileg azt jelenti: tulajdonává tesz. Ha valaki eltulajdonít valamit, azzal saját tulajdonává teszi. Amit eltulajdonítok, az az enyém. Amit Isten Krisztusnak tulajdonít, az Krisztusé. Amit Isten nekünk tulajdonít, az a miénk. Nem olyan, mintha a miénk lenne, hanem a miénk. Isten nem csapja be sem önmagát, sem bennünket.

Azt olvassuk, Isten Krisztust bűnné tette. Nem azt, hogy olyanná, mintha bűnös lenne, hanem azt, hogy bűnné tette.

Azt olvassuk, hogy az Atya bennünket Isten igazságává tett Őbenne. Nem azt, hogy olyanná tett bennünket, mintha igazak lennénk, hanem azt, hogy igazzá tett bennünket Krisztusban.

Az, hogy Isten bűnné tette Krisztust, nem azt jelenti, hogy úgy csinált, mintha a mi bűneinket Ő követte volna el, hanem azt, hogy Krisztus átélte a hitetlenség (a bukott emberi lét) legmélyebb tapasztalatát. A bűn pedig a hitetlenség. Ugyanaz hatotta át a lényét, mint amit az ember él át, amikor elhiszi, hogy Isten elfordult tőle, Isten megveti, megutálta, és éppen megbünteti őt. Amikor felkiál-

tott a kereszten: „Miért hagytál el engem?!”, akkor ez volt a meggyőződése. A hitetlenség hatotta át, bűnné lett.

Isten nem hagyta el egy pillanatra sem, szeretete szikrányit sem volt kisebb „szerelmes fia” iránt, egy pillanatra sem. De Jézus nem tapasztalta Isten jelenlétét és forró szeretetét, mert a hitetlenség, ami körülvette és áthatotta, nem engedte ezt átélni.

De végül túljutott ezen, és az Atyja kezébe tette le életét. Végül áthatolt azon a hazugságon, amit pillanatnyi tapasztalata sugallt.

Az, hogy Isten igazzá tett bennünket Krisztusban, nem azt jelenti, hogy úgy csinál, mintha Krisztus minden jó cselekedetét mi cselekedtük volna. Ehelyett Isten elvette gonosz szívünket. Az újjászületéssel új szívet és új lelket adott nekünk, méghozzá saját fiának szívet, lelkét adta belénk. Ugyanaz a lélek van bennünk és Jézus Krisztusban! Mindaz, ami Ő, mi is azok vagyunk. Isten Őbenne tett bennünket önmaga igazságává. Csakis Őbenne! A maga lelkéből adott nekünk. Nem becsapás és szóvirág az, hogy Isten nekünk adja (azaz tulajdonítja) mindazt, ami Krisztusé, hanem gyönyörűsége és felszabadító valóság! Amikor Isten kitöltötte szívünkbe lelkét, akkor ugyanazt a lelket kaptuk meg, ami Krisztusban lakozik. Krisztus tulajdon élete lett a miénk. Jézus lényének és személyiségének lényegével, azaz Ővele magával egyesültünk. Amiképpen Ő és az Atya egyek, úgy mi is egyek vagyunk velük és egymással. Ugyanaz a lélek van Istenben, Krisztusban és bennünk!

Ezért mindaz, ami Krisztusé, az mind a miénk, mert Ő maga a miénk. Őbenne helyezett el bennünket Isten, és Őt pedig mibennünk.

Isten tehát nem csapta be önmagát, amikor olyan-
nak látta Jézust a kereszten, mint bennünket, mert Jézus valósággal egyesült az emberekkel (velünk) éppen ott, abban a mélységben, ahol voltunk. És nem csapja be önmagát akkor sem, amikor olyan-
nak lát bennünket, mint Krisztust, mivel ez a valóság, hiszen Krisztus eggyé lett velünk, mi pedig Ővele.

Mi csapjuk be önmagunkat, amikor nem látjuk, hogy egyek vagyunk Krisztussal. Amikor nem látjuk, hogy mi Őbenne vagyunk, Ő pedig mibennünk.

De ez az önbecsapás véget ér, mert elközelített az Isten országa! ■

Bevington naplója X.

Az isteni gyógyítás igazságai

5. fejezet

Mi **nem** jellemző az isteni gyógyításra?

1. Nem orvosságok általi gyógyulás.
2. Nem képzeletbeli gyógyulás.
3. Nem az akaraterő gyakorlása.
4. Nem a hipnózis hatalma.
5. Nem New Age, nem hókuszpókusz.
6. Nem spiritizmus, nem okkultizmus.
7. Nem hitgyógyászat vagy imagyógyászat; a hit és az ima csak utat nyit a gyógyuláshoz.
8. Nem végleges védelem a halál ellen, csak erőt ad az életre.
9. Nem elbizakodottság, és nem az Isten akaratával való dacolás.

Mi jellemzi az isteni gyógyítást?

1. Isten erejének közvetlen, természetfeletti megnyilvánulása a testben.
2. Összhangban áll a Szentírással, mert az az alapja.
3. Krisztus áldozatán és a megváltás művén alapszik.
4. Jézus Krisztus feltámadott élete által van.
5. Jézus Krisztus személyes bennünk lakozása által van.
6. A Szent Lélek által van.
7. A szenvedő személyes hite, vagy az ő és mások együttes hite által van.
8. Az isteni akaratnak való alárendelődéssel jár, ami feltételezi, hogy engedetlenségeinket megbánjuk, és Istennek szenteljük magunkat.
9. Istennek végzett szolgálat, az Ő dicsőségére.
10. Egyháztörténelmi tény az apostolok korától fogva napjainkig, amit számtalan bizonyágtétellel igazol.
11. Jele Urunk közeli eljövételének.
12. Bizonyágtétel Isten Igéje mellett, és a kereszténység igaz volta mellett e hitetlen korban.

Az emberek üdvözítése nem a mi dolgunk, ellen-

ben a Krisztushoz vezetésük igen. Az emberek meggyógyítása sem a mi dolgunk, ellenben a Krisztushoz vezetésük igen – mert Ő megígérte, hogy meggyógyítja őket. Az isteni gyógyítás nem a legfontosabb tanítás a Bibliában, de igazság. Isten megmutatta nekem, hogy ha ezt ki akarjuk kerülni, annak lelki fejlődésünk látja kárát. Az isteni gyógyítás nem elmélet vagy tantétel, hanem működő valóság, amely Isten ígétjén alapul. Az isteni gyógyítás – a szó legmélyebb és valódi értelmében – azzal jár, hogy életünket teljesen átadjuk Istennek, és folyamatosan Tőle függünk, hiszen Ővé az a rajtunk messze túlmutató erő, amely a legmegpróbáltatásosabb körülmények között is átsegít. Abban rejlik erőnk forrása, ha mindenkor Istenre függesztjük szemeinket. Ámen! Isten segítsen, hogy úgy lássuk Őt, amilyen a valóságban, és meglássuk, hogyan válaszol azoknak, akik teljesítik feltételeit!

Gyógyulások Graysonban és környékén

Alább, bizonyítékként, néhány megtörtént eseményt szeretnék elmondani.

Mialatt összejevetelt tartottunk Hopewell, Kentucky-ban, elhívtak Jim Felty testvérhez, hogy a felesége gyógyulásáért imádkozzam. Már két vagy három hete úgy feküdt, mint egy halott, és felépülése reménytelennek tűnt. Megkérdeztük Jimtől, le tudna-e velünk együtt borulni, hogy felesége számára a gyógyítás győzelméért könyörödjünk – drága, irgalmas Krisztusunk nevében. Beleegyezett. Úgy három órányi imádság után megjött az asszony testvére, Less Bradford, és ő is csatlakozott hozzánk. Ezután még körülbelül két órát vártunk az Úrra. Végül arra éreztünk indítást, hogy menjünk ki, így kimondtam:

– Meglett!

– Én is tudom! – erősítette meg Less testvér, majd ő is felállt és kimentünk mindnyájan a házból.

Kevesebb mint öt perc múlva Felty asszony felkelt. Eleinte úgy támolgott, mint egy részeg, de mindnyájan éreztük Isten erejét. Ezután megvacsoráztatt minket, az esti összejevetelen pedig igencsak tűzbe hozta a hallgatóságot bizonyágtételével.

Néha hosszabb ideig kell várni az Úr válaszára, máskor kevesebbet.

Egy másik testvérnő (elfelejtettem a nevét) Grayson, Kentucky-ban hetek óta ágyban fekvő beteg volt. Már szinte lebénult, és egyedül járni sem tudott, csak férje és fia segítségével. Elhívtak, hogy imádkozzak érte. Másnap reggel a gyülekezetben mondták, hogy segítség nélkül felkelt az ágyból. Sőt, az esti alkalomra lóháton jött – több mint 3 km-t –, és egyedül vette le a nyeret. Ez nagy örömet okozott a hallgatóságnak. Az asszony tökéletesen meggyógyult!

Egy másik eset néhány km-re Graysontól történt: elhívtak, hogy imádkozzak egy asszonyért, aki nagy szenvedéseket élt át, aminek következtében kissé megzavarodott. Isten ígéreteire hivatkozva könyörögtem érte, és hittem, hogy Ő minden segítség nélkül meg tudja gyógyítani, minden bennünket körülvevő sötétség ellenére is. Amikor elmentem, a hátrahagyott állapotok némileg elbizonytalanítottak, és nem éreztem azt a felszabadult érzést, ami illett volna, mégis kitarítottam amellett, hogy bizonyosan meggyógyult.



A következő este házi imaórát tartottunk, amire elég sok ember eljött. Sátán is ott volt, és azt súgta, hogy az asszony bizonyára nem gyógyult meg, különben eljött volna. Az óra előtt kézfogással üdvözöltem az érkezőket, ám egy asszony kézszorítása kimondottan erős és szívből jövő volt. Bár érzékeltem, mégsem tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget. Miután mindnyájan összegyűltek, odasúgtam egy testvérnek:

– Ugye ideküldtem azt a testvérnőt, akiért tegnap imádkoztunk?

Erre szívből jövő nevetés tört ki belőle, és így szólt az egyik testvérnőhöz:

– Testvérnő, Bevington testvér nem is ismer téged!

Ekkor ő gyorsan odasietett hozzám és ugyanolyan szívélyes kézfogással szorította meg a kezem, mint

először. Soha nem ismertem volna fel – olyan gyökeres és hirtelen változás történt vele! Így munkálkodik az Úr, dicsőség az Ő drága nevének!

Ha élne még Black testvér, személyesen el tudná mondani, hogyan gyógyította meg őt Isten csodálatos módon, miután imádkoztunk érte. Grayson-Honeywellben tartottunk összejövetelt, amikor Black testvér betért hozzánk. Éppen Cincinnatibe utazott, ahol az évek óta súlyosbodó betegségei miatt műtöttek volna. Felötlött benne, hogy vasárnap útba ejt minket, mert meghallotta, milyen jó összejövetelünk van. Amikor elmondta nekem, hova tart és miért, így válaszoltam neki:

– Én Cincinnati helyett inkább egy rövidebb utat ajánlanék neked: a trónon át.

Mikor leborultunk, semmilyen nehézséget nem okozott megragadnom a trónt a testvér érdekében, akit Isten még aznap délután csodálatosan meggyógyított. Az egész környék számára élő bizonyossága lett Isten gyógyító erejének.

Az Anglinból való Tom K. testvér annyira meggyomorodott a reumájától, hogy csak bottal és mankóval tudott járni. Ő is jelen volt a honeywelli összejövetelen. Hárman cipeltük fel emeleti szobámba; lefelé azonban már egyedül jött – mégpedig bot nélkül. Hazatérve folytathatta munkáját: vasúti talpfákat telepített. Ehhez hol egyik, hol másik térdén kellett állnia, de ez többé már nem okozott gondot. Isten hatalmas, gyógyító erejének megcáfolhatatlan bizonyítéka lett.

Emlékeim szerint hét-nyolc olyan ember gyógyult meg azon a vidéken, akikről az orvosok már lemondtak. Jézusé minden dicsőség! Előtte nincs jelentősége helyeknek és betegségeknek. Csak azt kéri tőlünk, hogy engedelmeskedjünk és higgyünk. Halleluja!

Halálos tüdőgyulladás

A következőkben egy olyan csodáról szeretnék beszámolni, amikor Isten szinte a halálból hozott vissza az életbe. Éppen Revelation John Fleming testvér házáat festettük, így három hétig náluk laktam. Mivel őszre járt az idő, és elég hideg volt, három hetes ott tartózkodásom idején egy tollmatracon aludtam, vastag dunyha alatt. Itt szeretném kiemelni a figyelmeztetést az utazó evangélistákat elszállásoló, gondatlan testvérek számára: vendégüket ne altassák egészségtelen fekhelyen!

Mivel 60 éves koromra már jobban értékeltem a tollmatrac kényelmét, nehéz lett volna nemet mondani az ajánlatra. Így tehát tollas fekhelyemről indultam neki a michigani területnek, összejevetelt tartani. Az első alkalom péntek este volt a metodista imaházban, ahol elég nagy tömeg gyűlt össze. Az előadás után egy lány jött előre a meghíváskor. Másnap reggel azonban nagyon rossz közérzettel ébredtem, és minden tagom fájt. Kimentem a konyhába és megkérdeztem a testvérnőtől:

– Mikor használták utoljára azt az ágyat, amiben tegnap este feküdtem?

– Lássuk csak... – gondolkodott el – Nagypapa 16 évvel ezelőtt ebben halt meg, és azóta senki nem használta!

– És volt szellőztetve azóta? Az ágynemű ki lett cserélve? – kérdeztem vissza. – Attól tartok, nagyon megfáztam.



Visszamentem a szobámba, és nyomtatott nagy betűkkel ráírtam a teljes nevemet a lepedőre. Mikor behívtam a testvérnőt, hogy megmutassam neki a helyzetet, eléggé meglepődött, és el is szégyellte magát. Rögtön kicserélte az ágyneműt szárazra, a matrac azonban így sem lett jobb.

Aznap este némileg nehezemre esett prédikálni, éjszaka pedig már csak egy székben tudtam valamicskét aludni. Vasárnap reggelre már alig bírtam szusszogni, annyira fájt a torkom. Nem is tartottam aznap előadást. A vasárnap éjszakát a székben töltöttem; egy kedves és hűséges, 9 éves kisfiú táplálta a tüzet a kályhámban, mivel én – erős fájdalmaim miatt – moccanni sem bírtam. Hétfő reggelre aztán tovább romlott az állapotom. John – akinek csak ennyire emlékszem a nevéből – végül így szólt:

– Munkába menet bemegyek az orvoshoz és felküldöm.

– Szerintem Bevington testvér nem hisz az orvosi segítségben! – válaszolta a felesége.

– Engem nem érdekel, mit hisz, – fakadt ki – nem hagyhatom, hogy ez a vén bolond az én kezeim között haljon meg, és amúgy sincs 75 dollárunk büntetésre, ha nem hívjuk ki hozzá az orvost.

Akkoriban még hallottam a normál hangerőn elhangzó beszélgetéseket, de a megfázás miatt most úgy eldugult a fülem, hogy a testvérnőnek minden egyes szót le kellett írnia. Mit tehettem? Lehetőségeimhez képest teljes erőmből azért kezdtem imádkozni, hogy ne jöjjön orvos, fájdalmaim miatt azonban alig jutottam valamire. Minden tölem telhetőt megtettem az orvos távol tartásáért, mivel tudtam, hogy úgysem venném be az általa felírt orvosságot.

Amikor John hazaért a munkából, a doktor még nem járt nálam. Addigra már annyira rosszul voltam, hogy mozdtatni sem bírtam a végtagjaimat. A fiúcska folyamatosan tüzelt nekem a kályhában, mert az idő egyébként elég hideg volt. A testvérnő – úgy vélem – korábban már befogadta az üdvöslést, de a megszentelődést még nem. Úgy láttam – és később bizonyossá is vált – hogy John számára a vallás kimerült a templomba járásban.

Eddig a pontig imám meghallgatásra talált, ugyanis John túl fáradt volt ahhoz, hogy elmenjen az orvosért. Bár magas láz gyötört, végtagjaim mégis teljesen hidegek voltak.

Kedden reggel 5 órakor végül beállított az orvos – de a hátsó bejáraton jött be. Amikor a szobám ajtajához lépve meglátott, jobb kezével keresztet vetett rám. Ezután a testvérnőhöz fordult, és alaposan kiosztotta – bizonyára azért, mert nem hívták mindjárt szombat.

– Ez az ember 48 órát sem fog már élni – jelentette ki. Nem is jött oda hozzám, csak tíz percen keresztül vizsgálta a távolból. Ezután kilépett a konyhába és kirakott az asztalra ötféle orvosságot. Ezek közül az egyik a legerősebb volt, amit valaha is adott betegnek:

– Ezt öt órán át, tíz percenként kell adagolni; a többi pedig negyven percenként, amíg el nem fogy – oktatta az asszonyt.

Távozóban még hozzátette:

– Ha négy órán belül nem javul az állapota, akkor nincs remény felőle. A tüdőgyulladás legsúlyosabb stádiumában van; idős kora csak rontja a helyzetét.

Küzdelem a gyógyulásért

Alighogy elment az orvos, a testvérnő már jött is a konyhából egy pohár vízzel, és a „tíz perces” löttyel.

– Mi ez? – kérdeztem.

– Amit a doktor úr itt hagyott, hogy segítsen magán! – felelte, majd elolvastatta velem, amit az orvos mondott.

– Nos, nem vehetem be ezt az orvosságot; nyugodtan öntse ki az udvarra, mert nem fogom bevenni.”

Láttam rajta, mennyire elkeseredett. Ekkor elpanaszolta nekem, a férje miért van annyira ellene a szentség-prédikátoroknak:

– Négy évvel ezelőtt volt itt egy szentség-prédikátor, aki ugyanolyan erőteljesen hirdette a megszentelődést, mint maga. Csakhogy amikor elment, magával vitt egy asszonyt, aki – férjén kívül – három, tíz éven aluli gyermeket hagyott hátra. Így talán megérti, hogy John látni sem akar több szentség-prédikátort, és abba is csak sok ima és rábeszélés után egyezett bele, hogy magát fogadjuk. Nos, ha most történetesen meghalna, az nekünk hetvenöt dollárunkba kerülne, mivel nem hívtunk orvost, és egy törvénysértőt bűjtattunk házukban. Bevington testvér, kérem, rám való tekintettel vegye be ezt az orvosságot!

Elmondhatom, hogy embernek és orvosoknak ellenállni könnyű volt, de egy ilyen kérést elutasítani?! Hosszú ideje nem találkoztam már ilyen nehéz kihívással. Mégis próbáltam lebeszélni, és azzal érveltem, hogy nem fogok meghalni, mert akkor már túl lennék rajta. Csakhogy a tények ellenem beszéltek, ugyanis fokozatosan romló állapotom nem éppen arra utalt, hogy meg fogok gyógyulni. Számára úgy tűnt, hogy csak az akaraterőm tart életben; de végül csak meggyőztem, hogy – lesz, ami lesz – vigye ki a löttyöt.

De aztán elérkezett a kilenc óra – a határidő, amit az orvos adott neki, hogy hívja fel telefonon, és számoljon be. Mivel jó hírt nem tudott mondani, így nem hívta. Végül 9:30-kor az orvos telefonált.

– Nos, doktor úr, – mondta az asszony – ha lehet, még rosszabbul van; sőt orvosságot sem hajlandó bevenni.

Na, ez aztán igazán felbőszítette az orvost, rögtön el is ment a rendőrségre. Többre azonban nem jutott, mert az éppen javítás alatt álló rabszállító autót csak másnapra tudta elkérni. Így hát újra

telefonált, és beígérte, hogy ha nem veszem be azonnal a felírt gyógyszereket, másnap eljönnek értem, és visznek is a járványkórház elfekvőjébe. A testvérnő elmondta, mire jutottak.

Tudtam, hogy ha a meleg szobában alig bírok melegen maradni – párnákkal és takarókkal, lobogó tűz mellett – akkor a 16 km-es zötykölődést biztosan nem élném túl. Próbáltam összeszedni magam az imához, de úgy éreztem, nem bírok elcsendesedni. Ezért azt mondtam a kisfiúnak:

– Hozd ide, kérlek, azt a széket! És ha anyukád tud nélkülözni még egy párnát, akkor kérlek, tedd rá azt is a székre!

Miután elkészült, így folytattam:

– Most, csillagom, lassan kell csinálni a dolgokat, úgyhogy mindent csak türelemmel!

A fiúcska nagyon kedves és gyöngéd volt velem, mégis elájultam, mielőtt lábamat a székre helyezhettem volna. Azonban csakhamar magamhoz tértem, és rávettem egy újabb próbálkozásra. Míg tétovázott, az anyukája is bejött, és sikerült az egyik lábamat feltenniük. Mikor azonban a másikat is megpróbálták felpakolni, ismét elájultam, és ezúttal majdnem egy órába telt ismét magamhoz térnem. Az anyuka, mikor bejött, halottnak nyilvánított. Miután összeszedtem magam, kicsit még gyözködnöm kellett őket, hogy próbálják újra:

– Úgy érzem, két dolog miatt is fel kell oda tenni a lábamat: először is, így rá tudnám rakni a Bibliámat; másodsorban pedig így át tudna melegedni.



Ismét nekiláttak hát, és ezúttal egy deszkával sikerült a székre emelniük a lábamat. Ez szerda délután 4 órakor történt.

– Most tegyék a kis Bibliámat óvatosan a lábaimra! – kértem őket, és meg is tették.

– Most húzzák rá a jobb kezemet! – folytattam.

Mikor ezt megpróbálták, ismét elájultam; 45 percbe telt, mire újra összeszedtem magam. Kértem, hogy kíséreljék meg ismét, és délután 6-ra már ott is volt a kezem a Biblián. Este 7-kor aztán ezt mondtam:

– Most kissé emeljék meg a kezemet, de csak az ujjaim végét.

Meg is tették, de megint elájultam, és csak este 8 után tértem magamhoz. Ezután békén hagytam őket reggelig. A kisfiú mellettem aludt egy széken, és felügyelt arra, hogy mindig jó parázs legyen. Akkor már alig láttam, de úgy éreztem, meg tudom ragadni az ígéreteket. Így szóltam: „Te vagy az én Gyógyítóm!”

Ha valaki nem hiszi, hogy az ördög egy valóságos személy, nos akkor hadd mondjam el, az. Akkor ugyanis feltűnt előttem sötét alakja, és hallottam, hogy ezt mondja:

– Hát igen, milyen nagyszerű Gyógyítód van... Bárcsak nekem is ilyen nagyszerű Gyógyítóm lenne! Lám, se kezed, se lábad nem bírod mozdítani! A tüdőgyulladás végső stádiumában vagy, és az állapotod egyre csak romlik – már a fejedet se bírod mozdítani!

Erre a „fej” szóra felkaptam a fejem! Előtte nem is próbáltam megmozdítani, de ekkor hangosan felkiáltottam: „Hazug vagy!” Ezután megpróbáltam ismét megmozdítani a fejemet, de elájultam, és egy órán keresztül félholtan feküdtem. Amikor végre magamhoz tértem, úgy tűnt, a jobb szememmel mintha jobban látnék, bár a bal szemem továbbra is használhatatlan volt.

Ekkor eszembe jutott, hogy ez volt az utolsó napom, bár nem mondták, pontosan mikor jönnek értem, hogy elvigyenek a járványkórházba. Így hát azért imádkoztam, hogy ebédig ne jöjjenek. Sátán elég rendesen sarokba szorított. A fejemet sem bírtam mozdítani, de a fiúcskát rávettem, hogy mozgassa meg az ujjaimat. Mikor egy centivel megemelte, különös módon alig éreztem fájdalmat, amit a közelgő győzelem előjeleként vettem. Akkor már rendesen láttam a jobb szememmel.

Dél előtt 10 órakor aztán jött a telefon, hogy délután 2-re jönnek értem. Bár egyetlen izmom sem tudtam mozdítani, és szörnyű fájdalmaim voltak, mégis sikerült jobban megragadnom az ígéreteket. Ezekbe kapaszkodtam egészen délig, majd egy lúdtoll segítségével ittam egy kis levest.

1 órakor – miközben az ígéretekre kapaszkodtam – fájdalom nélkül mondtam a fiúcskának:

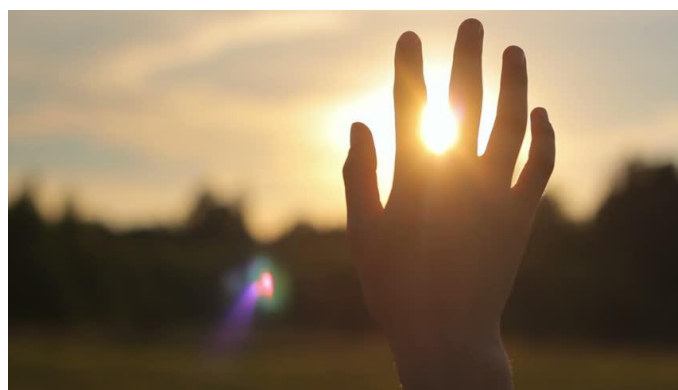
– Most emeld fel a kezemet!

Ő lassan elkezdte emelni – egy centi, két centi, három, négy, öt... Ekkor hangosan rászóltam, hogy várjon egy kicsit, majd elkezdtem dicsőíteni Istent. A testvérnő ekkor lépett be, én pedig mondtam neki, hogy győzelemre állok. A fiúcskának szóltam, hogy engedje el a kezem, ő pedig hagyta leesni, de ezúttal nem volt fájdalom. Kértem, hogy emelje fel ismét, és amikor felemelte egy, két, három... tíz centire, felkiáltottam:

– Ó, dicsőség! Emeld csak fel!

Fel is emelte vagy húsz centi magasra.

– Most tedd vissza a Bibliára! – kértem.



Ekkor éreztem, hogy a drága Úr Jézus ereje szétárad a testemben, és megnyílik a bal szemem is. Ugyanolyan jól láttam vele, mint régen. Amikor azonban a jobb karomat is megpróbáltam felemelni, ismét elájultam. Erre az asszony megint bejött, és halottnak nyilvánított. Úgy tűnt, ő már inkább a halálba kívánt volna, én azonban fél óra múlva ismét magamhoz tértem, és minden eddiginél nagyobb erővel ragadtam meg imában az ígéreteket.

Sátán ekkor megint nekem támadt, ugyanazokkal a szavakkal, mint korábban. Erre ezt mondtam: „Meg tudom mozdítani a nyakamat.” Felfohászkodtam, elmondtam 1János 5:14,15-t, majd megmozdítottam a fejemet. Egyáltalán nem fájt. Felemeltem a bal karomat – most először – és nem éreztem fájdalmat. Ismét megemeltem a jobb karomat, és így kiáltottam: „Meggyógyultam!” Kirúgtam lábaim alól a támasztékot, és székemből felpattanva úgy ugárdóztam és kiáltoztam, mint egy komancs indián. Csakhogy még gyenge voltam...

Nem vittek el, magam mentem

A nagy ujjongásban hamar kimerültem, és bizonyára elterültem volna a padlón, ha a testvérnő nem kap el, és nem ültet le mielőbb. Ekkor kitekin-tett az ablakon, és jelezte, hogy itt vannak értem.

Reméltem, kapok még legalább egy fél órát, hogy összeszedjem magam, úgyhogy ismét belekapaszkodtam az ígéretetekbe erőért. Nem jött olyan gyorsan, mint szerettem volna, de folyamatosan mondogattam 1János 5:14-15-öt.

Végül bejöttek a konyhán keresztül. Ha láttam valaha démont, az első férfinban biztosan volt egy – annyira érzéketlen, mogorva, kemény tekintetű alak volt. Megállt a konyhaajtóban, a testvérnő pedig beszélt vele. Mivel már visszatért a hallásom, értettem, mit mondott:

– Azt állítja, meggyógyult. Épp most kelt fel, de hamar túlerőltette magát, mivel hat napja semmit nem evett és legyengült.

Úgy éreztem, megszólalni sem bírok, de láttam ördögi tekintetét. Pontosan mögötte állt egy másik ember – ő, milyen finom vonású ember volt, milyen kedves és együtt érző! Arra vágytam, bárcsak inkább vele beszélhetnék, de moccani sem bírtam. Láttam, hogy a főtiszt megrázza a fejét, és ezt mondja:

– Én nem veszem be ezt a hülyeséget!

Ezzel arra másik férfira célzott, aki szintén a szentségről prédikált – aki feldúlta a testvére házát, őt magát pedig a bolondok házába kergette. (Csak feltételezem, leginkább az fájt neki, hogy a három gyerek végül az ő nyakán maradt.) Amikor magamhoz tértem, így szóltam:

– Uraim, én már gyógyult vagyok; meggyógyultam, csak még híjával vagyok az erőnek.

A tiszt azt mondta, nem megy el nélkülem, mert ha ismét el kell értem jönni, a második út költsége már őt fogja terhelni. Erre így feleltem:

– Uram, itt van az óráim, bárhol eladhatja huszonöt dollárért. Odaadom Önnek, és ha holnap délelőtt 10 órakor nem leszek az irodájában, és értem kell jönnie, akkor az óra ára fedezni fogja az útiköltségét.

Erre a kellemes megjelenésű férfi is belépett, én pedig kezét nyújtottam neki, mert annyira szerettem volna kapcsolatba lépni vele. Ő próbálta puhítani a tisztet:

– Tégy vele egy próbát; fogadd el az óráját! Én elhiszem, hogy eljön holnap.

Végül sikerült meggyőznie, hogy nélkülem távozzanak. Láttam, hogy kint a kapuban is beszélgettek még. A kedves férfi így szólt:

– Tulajdonképpen nincs szükséged annak az embernek az órájára. Én tényleg elhiszem, hogy rendbe jött. Hadd vigyem vissza az óráját, mert úgy hiszem, nagyon kemény küzdelmen van most túl, és inkább egy kis együttérzésre, szeretetre és bátorításra lenne szüksége.

Hát ezzel aztán rendesen fején találta a szöveget! Valóban úgy éreztem, bármit megadnék azért, ha legalább egy kis együttérzést kapnék valakitől!

– Ha mégis vissza kell jönnöd, akkor én kifizetem azt a plusz tizenkét dollárt – győzte meg végül a tisztet, majd behozta az órámat.

Teljesen el voltam tőle olvadva! Megragadtam a kezét, még meg is csókoltam, és csak szorongattam, ahogy bírtam – látva, milyen bizalmat szavazott nekem. Soha nem felejttem el, ez a kis gesztus mennyit segített, amikor mindenki ellenem volt – még a testvérnő is. Bár szeretett volna segíteni és próbált kedves lenni, mégis – mivel soha nem látott még senkit meggyógyulni, és John is ellenem volt – annyira rettegett attól, hogy bajba kerül, hogy egész idő alatt nagyon nyomorultul viselkedett. Így tehát ez a kis gesztus óriási lökést adott.



Aznap tehát egész nap pihentem, éjszaka pedig már jól aludtam. Ez péntek éjszaka volt, szombat reggel pedig elindultam. Legyengült állapotban nagyon érzékeny voltam a hidegre, ezért két kabátot vettem magamra, ami viszont leterhelt. A fiúcska jött velem. Öt kilométeres utunkon tizenhatszor tartottunk pihenőt, mégis odaértünk az irodához pontosan 16 perccel 10 előtt. Amikor már elég közel jártunk az irodához, megláttam, hogy kilenc lépcsőn kell majd felmennünk. Ekkor megálltam, és ezt mondtam a fiúcskának:

– Ó, vajon hogyan juthatnék fel ezen a kilenc lépcsőfokon?

Soha nem felejttem el, hogyan tekintett rám a kisfiú akkor, kérlelő szemekkel, ezt mondva:

– Kérd Jézust!

Felfoháskodtam. Az a kedves ember épp az ablaknál ült, és meglátva engem, lesietett. Éppen akkor, amikor a lépcsőkhöz értem, két férfi ment arra, ő pedig odaszólt nekik:

– Uraim, legyenek szívesek, segítsenek már ennek az úrnak feljönni a lépcsőn!

Lám, Isten mindvégig velem volt, és átsegített minden nehézségen! Az irodában volt egy orvos, aki megvizsgált és megállapította, hogy semmi bajom nincs, csak nagyon le vagyok gyengülve. Így hát elengedtek.

Öröm a megtérő bűnösök felett

A kedves úriember ekkor így szólt:

– Amikor tegnap hazaértem, beszéltem a feleségemnek magáról, és nagyon érdeklődött ön után. Én pedig azt mondtam neki: „Szerintem ez az ember ott lesz időben, úgyhogy hozd le a lovas kocsit az irodához, és hívjuk el magunkhoz ebédre!”

Amikor beszálltunk a férfivel a bricskába, nekiszegeztem a kérdést:

– Van magának üdvössége?

– Ó, nem, bárcsak úgy lenne! – fakadt ki sírva – A feleségem is visszaeső bűnös; mindketten azok vagyunk. Próbálkoztunk újra és újra, de soha nem sikerült visszajutnunk az Úrhoz. Évek óta minden előrehívásnál kimentünk az oltárhoz. Amikor hallottunk a maga összejöveteléről, elterveztük, hogy előremegyünk majd.

Még csak a kapu közelében jártunk, az asszony már szaladt is kifelé a bricskához, és kezét nyújtva lesegített; majd egyenesen bevitt a házba.

– Ó, tudtam, hogy Isten meg fogja hallgatni kitartó imáit, és meg fogja gyógyítani magát! – mondta. – Annyira örülök! Én egy nyomorult, visszaeső bűnös vagyok, de úgy éreztem, hogy ha Isten meg tudja magát gyógyítani, akkor értünk is imádkozhatna, hogy visszataláljunk Istenhez. Sőt, van egy húgom is, aki egy kilométerre lakik innen. Amikor tegnap meglátogattam, sírva fakadt, és könyörgött, hogy hozzá is vigyük el magát.

Bár nagyon éhes és gyenge voltam, az ebéd pedig ott gőzölgött az asztalon, mégis így szóltam:

– Vágyik annyira visszatalálni Istenhez, hogy itt és most leboruljon, és addig imádkozzon, amíg teljesíti a feltételeket?

– Igen – felelte határozottan.

S már a földön is volt. A férje azonnal követte, és én is leborultam velük. Megragadtuk az ígéreteket, és délután 16:15-kor a férfi győzelmi kiáltásokkal kelt fel. Örömeiben felkapott engem és hangosan kiáltozva körbehurcolt a házban. Erre az asszony is kivívta a győzelmet, felugrott és ujjongott. Mindnyájan boldogok voltunk.



Ezután megebédeltünk – hat napja először ettem – és este hatig még el is mosogattunk. Ezután beszálltunk a bricskába és elmentünk az asszony hűgához. Amikor az asszony kipattant a kocsiból, addig hallelujázott, míg a húga ki nem jött – szaladt és sírt. Nővérét átkarolva esdekelt, hogy jöjünk be és imádkozzunk érte. Mindnyájan arcra borultunk a konyhában – ott ugyanis kellemes meleg volt – és elkezdtünk imádkozni.

Este 8 órakor a férje is hazaért a szénbányából, koromfeketén. A felesége azonnal felpattant, átölte, és ezt mondta neki:

– Próbálok visszatalálni Istenhez, segíts, ó, segíts nekem!

Erre aztán a férfi is sírva fakadt és velünk együtt leborult. Együtt bányásztak, és vették sorra a feltételeket. A férfi hamarabb kész lett, este 22:30 körül, majd leborult a felesége mellett, és úgy könyörgött, mint ahogy nem sok embert hallottam még. Hajnali 5:20-ra a felesége is áttört.

Ez vasárnap reggel volt. Ekkor már sokkal erősebbnek éreztem magam, úgyhogy örömben körbejárnék, dicsőítve Istent, egészen a reggeliig. Ó, milyen drága volt akkor számomra a Megváltó! Nemcsak engem gyógyított meg, hanem tizenöt órán belül még négy báránykát is visszahozott! Csak magasztaltuk Jézust. Leültem az asztalhoz, de enni sem bírtam. Fel kellett kelnem, hogy – örömkönnökben úszva – járkhassak.

Jézus annyira valóságos és drága volt akkor, hogy

az Ő jelenlétével laktam jól. Mindnyájan hódolattal arcra borultunk, és egyenként kitártuk szíveinket előtte, dicsérve Őt. Ez egy csodálatos ima- és dicsőítő óra volt, amit csak ideiglenesen szakítottunk félbe 11:30-ig. A ház asszonya ugyanis a reggelihez utasított:

– Bevington testvér, most neked is enned kell valamit, hiszen még reggelit sem ettél velünk!

Szót fogadtam, és ettem, de a dicséret lelke folyamatosan kikívánczozott a szívemből. Akkor kezd-

tem igazán rádöbbenni, milyen hatalmas dolgot cselekedett velem az Isten. Úgyhogy az erőm viszatérésével a dicséret hangereje is növekedett... ■

G.C. Bevington



A történet további megtérésekkel és gyógyulásokkal folytatódik a következő számban...

Szövetségzavar

Krisztus nem elég?

Sok keresztény nagyon félreérti a két szövetséget. A téves elképzelések mind azon a feltételezésen alapulnak, mely szerint a szövetségek középpontjában a törvény áll. Ez nagyon messze áll attól az igazságtól, amelyet Isten ígéje kijelent. Az igazság az, hogy a középpontban Jézus áll, a szövetségek Róla szólnak.

A törvény mint főszereplő

E téves elképzelés szerint Isten be akarta tartatni törvényeit az emberrel, ezért parancsolta meg nekik, hogy tartsák meg, és ezért ígérte meg, hogy ha megtartják, akkor megáldja őket, és örök életet ad nekik. Csakhogy, mivel az ember nem tartotta meg

az alku rá eső részét, Isten megígérte, hogy ad neki egy új szövetséget – ami tulajdonképpen nem is új, hanem valójában ugyanaz a szövetség. Egy különbség van csupán: mivel Isten most már félreérthetetlenül kinyilvánította szeretetét azáltal, hogy halálra adta Fiát, ezért most, akiket megérint ez a szeretet, hálából meg fogják tartani a parancsolatokat, és így részeseivé válnak a szövetségnek.

Világos tehát, hogy a hangsúly a törvényen van, amely a szövetségek célja és értelme, a legfőbb dolog. Ez a megközelítés több tévedést is magában hordoz. Vajon az Újszövetség előítéletek nélküli olvasása nyomán el lehet jutni ezekre a következtetésekre?!

Azt is vegyük észre, hogy ezen tanítás szerint Jézus csak azért jött el, hogy tanítson, és valamit bizonyítson halálával. Jézus nem hozott több erőt, nem hozott új életet, nem hozott újjászületést. Jézus nem hozta el Isten királyságát, és az új szövetséget sem, mivel – e tanítás szerint – mindezek a dolgok **már elérhetőek voltak** az Ószövetség idején is, mielőtt Jézus eljött volna! Ez nagyon távol áll az igazságtól.

Az elérhető legjobb

A Biblia azonban mást állít. A szövetség az Isten által meghatározott feltételrendszer, amely alapot teremt a közte és népe közötti kapcsolatra. Ugyanis az Isten és ember közötti probléma mindig is a megszakadt kapcsolat volt. Az ó szövetség keretein belül valóban Isten jelölte ki az ember számára,



hogyan a törvényen keresztül lehet kapcsolatban Vele. Ez egy ideiglenes út volt, amelyen az ember Istenhez járulhatott, áldásait keresve. Nem kínált üdvösséget; nem egy Atya-fiú családi kapcsolat volt, hanem szolgák és rabszolgák viszonya urukhoz.

Az Istennel való megbékélés soha nem volt lehetséges ezen rendszer által, azonban Isten ideiglenesen mégis felvette az emberrel a kapcsolatot ezen a módon – hogy legalább részlegesen kapcsolata lehessen népével. Nem ez volt a mindenkori legjobb, de amíg el nem jött „az igazi”, addig ez volt az elérhető legjobb.

Istennel csak egyféleképpen lehet megbékélni, mégpedig azon az úton, amit Isten ad – az Ő ajánléka által. A törvény, ill. az egész ó szövetség azért adatott, hogy az ember ráébredjen reménytelen voltára, és arra, hogy Isten tulajdon életére van szüksége. Az volt a célja, hogy Krisztushoz vezessen.

Az ó szövetség nem maga a valóság, nem „az igazi” volt. Csak jelképezte az igazi szövetséget, amely később, Krisztus eljövetelkor lépett életbe. Csupán egy taneszköz volt, amely egy nagyobb valóságra mutatott előre. Nem a törvény volt ez a valóság, hanem **Jézus Krisztus**! Soha nem a törvény volt a lényeg – a törvény csak útjelző, a lényeg mindig is Krisztus volt! Ézsaiás kijelentése nagyon világos:

„Én, az Úr, hívtalak el igazságban, és fogom kezdetet, és megőrizlek és népnek szövetségévé teszek, pogányoknak világosságává.” (Ézsaiás 42:6; Károli)

A kapcsolat helyreállítása

Jézus maga Isten élő szövetsége. Jézus az útja az Isten és ember közötti kapcsolat helyreállításának. Amint befogadjuk Krisztust, a kapcsolat helyreáll, és ez független a törvény megtartásától – egyedül Krisztus befogadásán múlik. Nem a törvénytartás tehát a lényeg, hanem Krisztus, a mi igazságunk. Nem az a cél, hogy a törvény be legyen tartva, hanem hogy az Istennel való kapcsolat helyreálljon. Ez a lényeg, nem más.

Amikor Krisztusban vagyunk, akkor a törvénnyel összhangban élünk, mégsem ez a szövetség lényege. Azért élünk a törvénnyel összhangban, mert a törvény jó, Isten is jó, és Krisztus bennünk lakozó élete is jó. A törvény megtartása csak egy mellékterméke annak az életnek, amit kapunk, nem a végcélja. Ha Krisztust megtaláltuk, célba érkeztünk – megtaláltunk az élet értelmét és célját. Jézus az út, az igazság és az élet – nem a törvény.

„Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.”
(János 1:17)

Természetesen a törvény jó, és nem lett eltörölve – ezt más írásaimban világosan feltártam. Azonban újra hangsúlyozom: nem a törvény a lényeg. A lényeg az ember Istennel való kapcsolata, e kapcsolat helyreállításának útja pedig Jézus, nem a törvény. Ez mondanivalóm lényege. A törvényt nem szabad Krisztus helyére állítani – arra a helyre, amely csak Őt illeti meg. ■

David Clayton

Hitből hitbe

Ingyenes folyóiratunk Isten gyermekeinek lelki épülését szolgálja, míg mindnyájan felnövekedünk hitben Jézus teljességéig, és az Ő dicsőségét tükrözve várjuk Megváltónk visszajövetelét.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: Gégény Rudolf, Sánta János.

Felelős szerkesztő: Sánta János. Borítótér és lapszerkesztés: Gégény Lora Mariann.

Magyar nyelvi lektor: Barati Lilla.

Kiadja: Redacția Divina Vindecare.

Elérhetőségeink a kiadvány hátlapján találhatók.

Jézusra tekintés fel

Turn your eyes upon Jesus

📖 Helen H. Lemmel (1922)

🎵 Helen H. Lemmel (1922)

D D7 G em D A7 D

1. Ó, el-csüg-gedt, meg-fá-radt lé - lek, nem látsz sö - tét éj - je - len át?
 2. A ha - lál - ból é - let - re tá - madt, smi kö - vet - jük eb - ben U - runk.
 3. Az I - gé - je nem szól hi - á - ba; mit í - gért, azt bát - ran hidd el.

D G hm A D E7 A A7

Az Üd - vö - zí - tő ar - ca fény - lik, Ő é - le - tet gaz - da - gon ád.
 A bűn ha - tal - mát Ő meg - tör - te, és ki - vív - ta di - a - da - lunk!
 E hal - dok - ló vi - lág - nak gyógy - írt: az üdv bol - dog hí - rét vidd el!

Refr. D A hm D7 G em A A7

Jé - zus - ra te - kint - sél fel, az Ő ked - ves or - cá - ját nézd!

D f#m hm G D A7 D

Ez a föl - di csil - lo - gás meg - fa - kul, ha meg - ér - ted az Úr ke - gyel - mét.

IMPRIMATE

Destinatar



Expeditor
Redacția Divina Vindecare
loc. Balșa 139
jud. Hunedoara
Cod. 337015
Romania

Kiadványunk teljesen **ingyenes**, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd havi rendszerességgel kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

Telefon: 20/779-47-67
E-mail: info@hitbol.hu

A Facebookon is megtalálasz minket:

 [hitbol.hu](https://www.facebook.com/hitbol.hu)

További információért keresd fel internetes oldalunkat:



hitbol.hu